

Prima instanță: Judecătoria Hâncești (jud: E. Bulat)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud: V. Clima, E. Palanciuc, N. Vascan)

Î N C H E I E R E

04 iulie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Galina Stratulat
Victor Burduh
Iuliana Oprea

examinând admisibilitatea recursului declarat Rogoja Alexandru și Burlacu Dumitru reprezentați de avocatul Novițchi Olesea,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Rogoja Alexandru și Burlacu Dumitru împotriva Biroului Vamal Leușeni cu privire la anularea raportului privind determinarea valorii în vamă a bunurilor,

împotriva deciziei din 20 decembrie 2017 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost admis apelul declarat de Rogoja Alexandru și Burlacu Dumitru, a fost casată hotărârea din 08 noiembrie 2016 a Judecătoria Hâncești și a fost emisă o nouă hotărâre sub formă de încheiere prin care s-a dispus încetarea procesului,

c o n s t a t ă :

La 28 aprilie 2016, Rogoja Alexandru și Burlacu Dumitru au depus cerere de chemare în judecată împotriva Biroului Vamal Leușeni cu privire la anularea raportului privind determinarea valorii în vamă a bunurilor.

În motivarea acțiunii s-a indicat că, prin Raportul nr. 69 din 28 iulie 2015, inspectorul superior Secția Venituri, Valoare în Vamă și Clasificarea Mărfurilor, Irina Barbă, a stabilit valoarea în vamă a corpurilor delictive, specificate în Actul de control fizic din 27 iulie 2015, care au fost estimate la suma de 22 000 lei.

Reclamanții au susținut că, Raportul nr. 69 din 28 iulie 2015, este neîntemeiat și lipsit de suport juridic, urmând a fi anulat ca fiind emis contrar prevederilor legale.

Astfel, au menționat că potrivit Raportului nr. 69 din 28.07.2015, valoarea în vamă a mărfurilor a fost stabilită prin aplicarea metodelor de determinare a valorii în vamă reglementate prin Legea cu privire la tariful vamal nr. 1380-XIII din 20.11.1997 și dispozițiile Hotărârii Guvernului nr. 600 din 14.05.2002 cu privire la aprobarea Regulamentului privind modul de declarare a valorii în vamă a mărfurilor introduse pe teritoriul Republicii Moldova.

În continuare, Biroul Vamal Leușeni a constatat că în lipsa actelor comerciale ce ar confirma prețul efectiv al mărfii, nu este posibil de aplicat metoda de tranzacție

(metoda 1), fiind astfel aplicate prețurile de comercializare de pe piețele externe pentru mărfuri identice sau similare, ajustate la cadrul juridic în vigoare.

Reclamanții au susținut că, organul emitent, incorect și abuziv a calculat valoarea în vamă a bunurilor - îmbrăcăminte pentru copii, prin metoda de rezervă.

La data de 27 iulie 2015, când îmbrăcămintea pentru copii a fost introdusă pe teritoriul Republicii Moldova, organului vamal i-au fost prezentate cecurile care au confirmat incontestabil procurarea bunurilor și valoarea tranzacției cu marfa respectivă.

Invocând prevederile art. 10 alin. (1) și (2) ale Legii nr. 1380 din 20.11.1997 cu privire la tariful vamal, reclamanții au precizat că aplicarea altei metode de determinare a valorii în vamă, era posibilă, doar în cazul în care metoda principală, adică în baza valorii tranzacției cu marfa respectivă, nu putea fi aplicată.

Au relatat că valoarea în vamă a îmbrăcămintei, a fost intenționat majorată de către organul vamal, în scopul obligării achitării drepturilor de import substanțial mărite și aplicării sancțiunii contravenționale.

Prin urmare, au declarat că, atât timp cât au fost prezentate cecurile care confirmă procurarea îmbrăcămintei pentru copii, Biroul Vamal Leușeni era obligat să aplice metoda principală dintre cele specificate în prevederile legale și anume, în baza valorii tranzacției, respectiv în baza prețului plătit sau de plătit, deoarece la cazul dat, legiuitorul interzice organului vamal aplicarea metodei de determinare a valorii în vamă, la propria sa discreție.

Reclamanții au solicitat, anularea Raportului nr. 69 din 28 iulie 2015, cu privire la determinarea valorii în vamă a bunurilor și anume, îmbrăcăminte pentru copii în sumă totală de 22 200 lei.

Prin hotărârea din 08 noiembrie 2016 a Judecătorei Hâncești, cererea de chemare în judecată a fost respinsă ca neîntemeiată.

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, la data de 23 noiembrie 2016, Rogoja Alexandru și Burlacu Dumitru au declarat apel.

Prin decizia din 20 decembrie 2017 a Curții de Apel Chișinău, a fost admis apelul declarat de Rogoja Alexandru și Burlacu Dumitru, a fost casată hotărârea din 08 noiembrie 2016 a Judecătorei Hâncești și a fost emisă o nouă hotărâre sub formă de încheiere prin care s-a dispus încetarea procesului la cererea de chemare în judecată depusă de Rogoja Alexandru și Burlacu Dumitru împotriva Biroului Vamal Leușeni cu privire la anularea raportului privind determinarea valorii în vamă a bunurilor. A fost menționat că nu se admite o nouă adresare în instanța de contencios administrativ a aceluiași reclamanți cu privire la același obiect și pe aceleași temeuri.

La 25 aprilie 2018, Rogoja Alexandru și Burlacu Dumitru, reprezentați de avocatul Novîțchi Olesea, au declarat recurs, prin care au solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe, cu emiterea unei noi hotărâri prin care acțiunea să fie admisă integral.

În susținerea recursului s-a invocat dezacordul cu decizia instanței de apel, considerând-o neîntemeiată și ilegală prin faptul că a fost emisă cu aplicarea eronată a legii.

Tot în motivarea recursului a fost reprodusă starea de fapt a cauzei, fiind menționat că instanța de apel a dat o apreciere eronată probelor, ignorând faptul că

Biroul Vamal Leușeni a admis încălcări a legislației prin aplicarea metodei de determinare a valorii în vamă la propria sa discreție.

Au mai indicat că, instanța de apel neîntemeiat a dispus încetarea procesului din motiv că Raportul nr. 69 din 28 iulie 2015 nu constituie obiect în contenciosul administrativ, iar reclamanții nu sunt lipsiți de dreptul de a contesta acest raport în cadrul cauzei contravenționale intentate în privința lor, unde vor avea posibilitatea de a solicita efectuarea unui Raport de constatare tehnico-științifică privind evaluarea mărfurilor, deoarece în opinia recurenților, stingerea efectelor Raportului nr. 69 din 28 iulie 2015 poate avea loc doar ulterior anulării acestuia.

Prin prisma art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la data de 20 decembrie 2017, dar date care ar confirma recepționarea deciziei de către recurenți la materialele dosarului lipsesc.

Astfel, recursul declarat de Rogoja Alexandru și Burlacu Dumitru la data de 25 aprilie 2018, este depus în termen.

La 30 mai 2018, în conformitate cu art. 439 alin. (2) CPC, în adresa intimatului a fost expediată copia recursului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței.

Intimatul nu și-a valorificat dreptul procedural respectiv și nu a depus referință în termenul stabilit.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia că, recursul declarat de către Rogoja Alexandru și Burlacu Dumitru, reprezentați de avocatul Novițchi Olesea, urmează a fi declarat inadmisibil, din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul declarat de Rogoja Alexandru și Burlacu Dumitru reprezentați de avocatul Novițchi Olesea, este declarativ și nu justifică afirmația de ilegalitate a deciziei instanței de apel.

Călăuzindu-se de prevederile art. 440 Cod de procedură civilă, completul a constatat existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433 și anume lit. a), care

expres prevede că cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4).

În cazul de față, Completul constată că temeiurile inserate în cererea de recurs nu dezvăluie nicio aparență a încălcării normelor de drept material sau procedural, dar nici a încălcării drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

De altfel, argumentele invocate de către recurenți nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, nefiind posibilă determinarea aspectului de legalitate al deciziei instanței de apel ce urmează a fi supus controlului judiciar.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Completul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII al Codului de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin urmare, recursul nu poate fi exercitat pentru alte motive decât cele prevăzute de lege, controlul judiciar fiind limitat, de regulă, numai la problemele de drept, fiind inadmisibilă repunerea în discuție a unor chestiuni de fond ce au fost soluționate de către instanțele de judecată.

În același timp, Completul reiterează că, prin prisma jurisprudenței Curții Europene, recursul trebuie să fie unul „efectiv”, atât în practică, cât și în drept. Un astfel de recurs este cerut pentru pretențiile care pot fi considerate ca fiind „serioase și legitime” (a se vedea Mitropolia Basarabiei și alții vs. Moldova, nr.45701/99, §137, ECHR 2001-XII). Totodată, conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Asito vs Republica Moldova, 10 iulie 2001, Meyer vs Germania, 22 martie 2016), însă în recursul declarat asemenea aspecte nu se regăsesc.

Reieșind din considerentele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de Rogoja Alexandru și Burlacu Dumitru reprezentați de avocatul Novîțchi Olesea, ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Recursul declarat de Rogoja Alexandru și Burlacu Dumitru reprezentați de avocatul Novîțchi Olesea, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Galina Stratulat

judecătorii

Victor Burduh

Iuliana Oprea